

Jitík

Jitka Molavcová
ilustrace Vlasta Švejdová

SPORTOVCEM

Jitík

Jitka Molavcová
ilustrace Vlasta Švejdová

SPORTOVCEM

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Jitka Molavcová

JITÍK SPORTOVCEM

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bamběok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7024. publikaci

Ilustrace Vlasta Švejdomá

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Foto na obálce Irena Zlámalová

Počet stran 72

Vydání 1., 2018

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2018

Cover Illustration © Vlasta Švejdomá

ISBN 978-80-271-2305-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-2304-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-0567-0 (print)

Obsah

Předmluva	6
Jitík se představuje	9
Jitík plave v bazénu	13
Jitík na kole	17
Jitík na koze	21
Jitíkovo koňské dobrodružství	25
Jitík střílí góly	31
Jitík se otužuje	35
Jak se Jitík naučil bruslit	39
Jitíkovi se nechce vstávat	43
Jitík na nebi	47
Jitík mezi koši	51
Co se mi zdálo o Jitíkovi	55
Novoroční příběh	59
Do nebíčka, nebo do peklíčka?	65

Předmluva

Dobrý den, děti. Dobrý den, tatínkové a maminky, dědečkové a babičky, strejčkové a tety, dobrý den vám všem, kteří máte rádi pohádkové příběhy a zároveň sport.

Knížka, kterou jste otevřeli, zahrnuje oboje. Proč? Jednak proto, že mám pohádky a sport ráda, dále proto, že sportovních pohádek je málo a chyběly mi, ale hlavně proto, že jsem se skamarádila s malým chlapcem, který se jmenuje Jitík. Byla jsem jeho jménem zaskočená...

Nikdy jsem takové jméno neslyšela. A protože já jsem Jitka a on Jitík, padli jsme si, jak se říká, do noty. A když jsme se začali potkávat častěji a já byla svědkem jeho sportovních úspěchů, ale i nerozvážností a dobrodružství, řekla jsem si, že by jeho příklad mohl

i ve vás vzbudit zájem o sport a zároveň vás varovat před věcmi, kterým byste se měli vyhýbat. Samozřejmě jsem se zeptala i jeho a dovolila se, zda bych jeho příběhy, které jsou někdy opravdu až neuvěřitelné, mohla vyprávět vám. Jitík ani chvílku neváhal a souhlasil. Nu, a tady jsou jeho sportovní zážitky...

Jitík se
představuje

Ptáte se, kdo je Jitík? Jeden malý chlapec, který bydlí v Praze a který si usmyslel, že vyhraje olympiádu. Bláznivý nápad, vím. Ale malý Jitík to myslí vážně. Navíc má až zázračný pohybový talent.

Jen považte. Už jako tříletý předhonal v běhu všechny žáky z nedaleké školy. Ve stejném roce přeplaval Vltavu z jednoho břehu na druhý a v zimě ve Střimově na svých malých lyžičkách proháněl zkušené lyžaře. Teď mu jsou čtyři, jezdí na malém horském kole, a když vám povím, že na něm vyjíždí a sjíždí petřínské stráně, nebudete mi to věřit, ale pravda to je. Poslední den roku se zúčastnil, jako nejmladší účastník, silvestrovského běhu pražskými Riegrovými sady... a zvítězil. Ale nejenom v dětské kategorii. Stal se absolutním vítězem celého závodu a překonal traťový rekord!

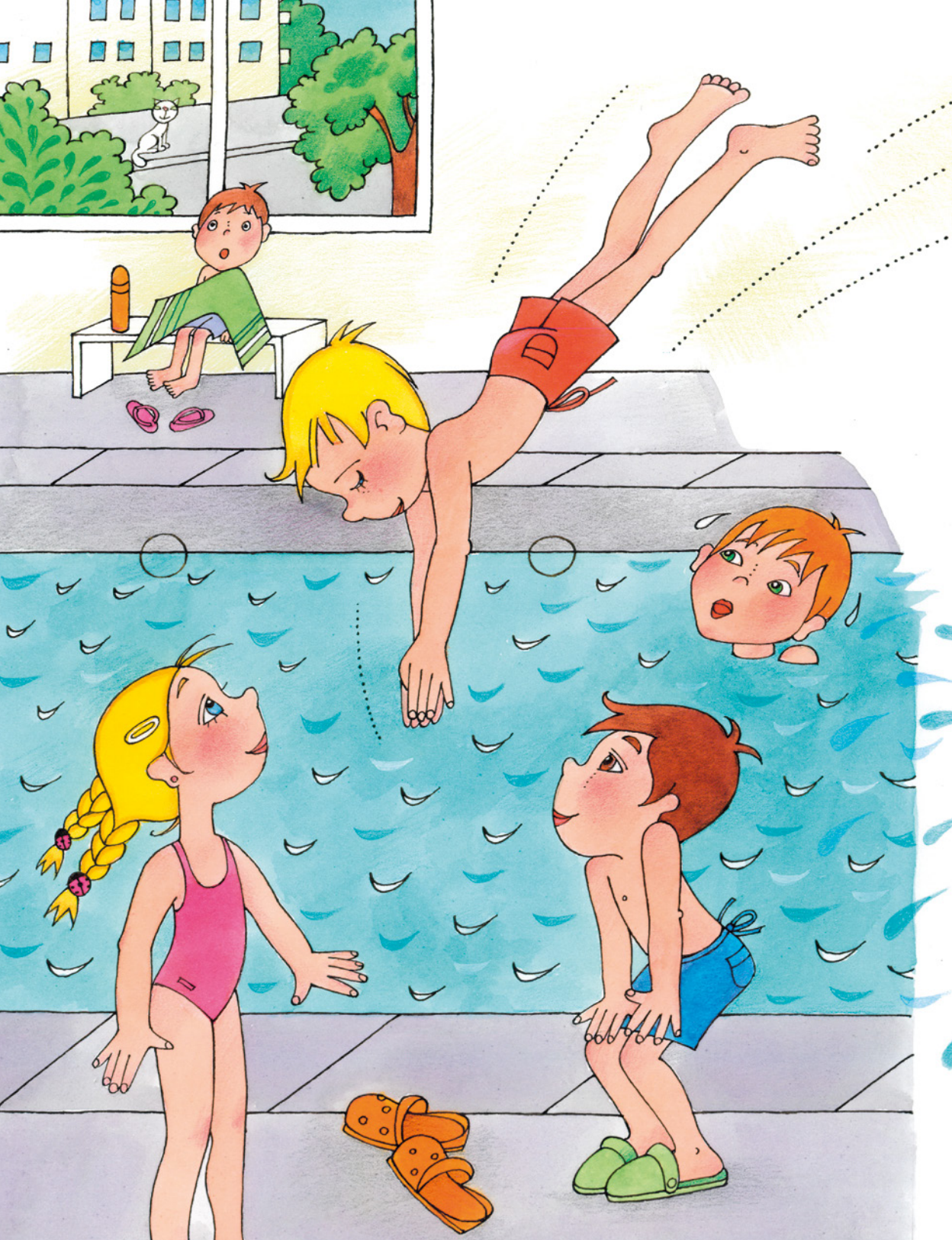
Teď jistě chápete, proč vám o Jitíkovi vyprávět prostě musím.

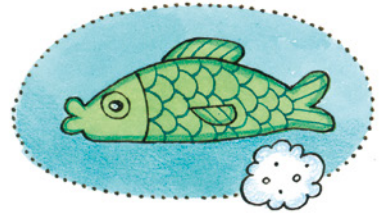
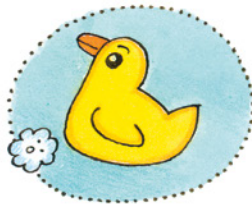

A tady je první příběh. Odehrál se na prahu nového roku. Jitík byl právě s tatínkem a maminkou u babičky v Harrachově. Když se dozvěděl, že se tam konají závody ve skoku na lyžích, rozhodl se, že se přihlásí. Snad nemusím dodávat, že to nikdy předtím nezkoušel a skoky na lyžích viděl pouze v televizi. Když pořadatelé uviděli malého chlapce, dali se do smíchu a nikdo jeho přání nebral vážně. Ale to neznali Jitíka.

Právě probíhal trénink na hlavní závod, a než se kdo nadál, stál Jitík na vrcholu můstku a pustil se dolů. Jak byl malý, nikdo si ho ani nevšiml. Ale když letěl vzduchem a mával a křičel radostí, pohlédli všichni vzhůru a strnuli. Jitík letěl vysoko nad jejich hlavami a přistál měkce v místě, kam ještě nikdo před ním nedoskočil. Diváci, kteří se tu shromáždili, nadšeně tleskali a volali. Už se ale začalo smrákat a Jitík musel domů. Nevadí. Budu ho sledovat dál a vše o jeho sportování vám zase ráda povím.

Jitík plave v bazénu

Než vám povím o dalších dobrodružstvích malého Jitíka, musím se zastavit u jeho zvláštního strachu z vody. Nevím, kde se vzal. Možná už v prvních měsících jeho života, kdy ho maminka koupala ve vaničce. Většinou nemluvnat se to líbí, ale Jitík ve vaničce jen křičel a křičel a chtěl ven. Když byl v mateřské školce a paní učitelka vzala děti do bazénu, všechny se radovaly, jen Jitík se rozplakal. A tak to šlo až do května, kdy děti poprvé navštívily atrakci, které se říká Vodní svět.

Děti si Jitíka dobíraly: „Tak co, hrdino? Zase zůstaneš na břehu?“ A smály se mu tak dlouho (zvláště ta copatá Lucinka ze sousedství), až se rozhodl. Skočil do vody, plácal kolem sebe rukama, a když zjistil, že voda není hluboká, že nohama dosáhne pohodlně na dno a že se nad vodou udrží, předvedl něco, co ostatním vyrazilo dech. Odvážně se pustil do větší hloubky, tam se chytil za žebřík, po kterém se lezlo na skokanskou věž, a vydal se po něm vzhůru. Stoupal výš a výš, a když na konci žebříku byla už jen taková betonová plošina a pod sebou viděl své spolužáky, kteří na něho hleděli s otevřenou pusou, trochu se mu roztrásla kolena, ale skočil. A nebyl by to Jitík, kdyby si nevzpomněl na ten

předlouhý let na lyžích a na všechny ty sportovní kousky, které uměl jenom on. Udělal ve vzduchu přemet a ještě jeden a vzorovou šipkou se dotkl hladiny bazénu a zmizel pod vodou. Když se opět vynořil, uvítal ho potlesk, jaký snad ještě neslyšel. A netleskaly jenom děti, ale všichni, kdo Jitíkovo počínání na skokanské věži sledovali.

Od té chvíle byl králem bazénu, a když se na něho copatá Lucinka poprvé v životě s obdivem usmála, cítil se jako v sedmém nebi. A příčina jeho úspěchu? Dokázal překonat strach, s vodou byl od té chvíle kamarád a nikdo ze spolužáků se mu už nikdy nesmál.

Ale musím to dopovědět celé. Všechno jsem viděla na vlastní oči. Za Jitíkem jsem zašla, pochválila jsem ho, ale také jsem mu řekla, že riskovat na vysoké skokanské věži nebyl právě nejlepší nápad. Člověk by nikdy neměl dělat věci, při kterých by se mohl zranit. Svě mamince a tatínkovi by jenom přidělal starosti a sobě bolest. Jitík to uznal a chtěl, abych si s ním šla zaplavat. To víte, že jsem neodmítla. Vodu a plavání mám moc ráda. A Jitíka samozřejmě taky...

